

лисанъ отъ смъртоносна болѣсть, и като чюлъ отъ Пророкѣтъ страшно-ното на смърть осжженіе, „плакалъ съ голѣмъ плачь“ говори свѣщенното писаніе, или като че не познавалъ друго лѣкарство освенъ сказаны си, или че ужъ сѣ надѣвалъ съ горчивыты оныя отъ очиты мѣ воды да угаси пламькѣтъ на огневицата, която мѣ топала сърдцето. Но междѣ тѣмъ твърдѣ мрачны облаци на скърбь-та мѣ свѣтихъ най-радостнѣтъ знакъ на исцѣлѣніето мѣ; и тойзи знакъ е было слънце-то, което, като сѣ повърнѣло назадъ десѣтъ рѣзкы въ една твърдѣ дѣвела сѣнка, и отъ таа сѣнка изгрѣло пакъ; и съ новото изгрѣваніе подарило здравіето на **Езекия**: „въ неговыты дни сѣ повърна слънце-то, и подари животъ на цара.“ Единъ болѣнъ **Езекия** е и челоуѣческый родъ, който изнемошѣлъ отъ невѣріето си къмъ Бога, былъ лѣжалъ прѣхласнатъ твърдѣ много въ единъ постоанъ грѣхъ; но, като гледалъ жалостното състоаніе, въ което былъ достигнѣлъ, издигнѣлъ най-послѣ очиты си къмъ небето, и вседѣшевно извикалъ: „До кога, Господи, ще ма забравашъ до край? до кога ще обръщашъ лицето си отъ мене?“ (1) и пакъ: „исцѣли ма, Господи, и ще сѣ исцѣляхъ; дойди, Господи, та да ны спасишъ.“ И тогазы предвѣчный Отецъ, който не можѣлъ да гледа своа си образъ, и подобіе въ дѣвоуоскыты рѣцѣ, показалъ най-радостнѣмъ знакъ за челоуѣческото спасеніе; и той е единороднѣтъ мѣ сынъ, който като сѣ повърнѣлъ назадъ деветъ рѣзкы, сирѣчь, като слѣзѣлъ отъ деветъ-тѣ чина на блаженныты Ангелы, дошѣлъ въ голѣмата сѣнка, въ сѣтробата на прыснодѣва **Маріа**, какъ-то свидѣтелствѣватъ това Ангелскыты оныя словеса: „и сила **Вышнѣгъ** **ѡ** сѣнѣтъ тѣ.“ Отъ неа подиръ малко има да изгрѣе като слънце, и съ новото си изгрѣваніе ще ны исцѣли отъ всеѣкакка немошъ, и ще ны съживи: „насъ, конто смы мъртви съ грѣхѣтъ“, споредъ какъ-то говори избраннѣтъ съсѣдъ; „въ това е явна Божіата къмъ насъ любовь, дѣто че Богъ е про-водилъ единороднѣ си сынъ въ свѣтътъ, за да живѣемъ чрезъ него.“ (2) и **Архангелѣтъ**: „ето ще зачнешъ въ сѣтробата си, и ще родишъ сынъ.“ Радвайсѣ убо, радвайсѣ, о челоуѣческо естество, защото днесъ наченка главнѣзната (началото) на спасеніето ти; днесъ сѣ дава браатъ на твоиты страданіа; днесъ сѣ отваратъ за тебе свѣтлыты оныя райскы врата, конто е затворило за тебе прѣсѣданіето; днесъ пріемашъ вѣчното онова блаженство, отъ което та е лишила прѣлестъ-та дѣвоуоска. Пакъ

[1] Псал. 12. ст. 1. [2] 1. Иоанново Послѣн. гл. 4. ст. 9.